

περὶ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου¹». Ἡ διασκευὴ αὐτῆ, ἡ ὁποία ἐτυπώθη τὸ πρῶτον εἰς Ἐνετίαν κατὰ τὸ 1529, ἀπέδιδετο γενικῶς εἰς τὸν Ζηκύνθιον τὴν καταγωγὴν στιχουργὸν Δ. Ζήνου, τὸν μεταφραστὴν τῆς ψευδομηρικῆς «Βατραχομουμαχίας». Ἄλλ' ὡς παρετήρησεν ὁ Em. Legrand² ὁ Δ. Ζήνος ἦτο μόνον ὁ ἐπιμελητὴς τῆς ἐκδόσεως τοῦ ποιήματος αὐτοῦ. Ἀπατώμενοι πολλοὶ ἀπὸ τὸν τελευταῖον στίχον τοῦ ἐπιλόγου :

Κόπος καὶ δεξιότητι Ζήνου τοῦ Δημητρίου

ἀπέδιδον εἰς τοῦτον τὸ ποίημα. Στίχοι δμως τινὲς τοῦ αὐτοῦ ἐπιλόγου μαρτυροῦν, ὅτι εἶναι ἔργον ἄλλου Ζηκυνθίου :

*Ἐκείνος ὁποῦ τῶβαλεν εἰς στίχον καὶ εἰς οἶμα
εὐλοκεται στὴν Ζάκυνθον, κ' ἔκαμε μέγα κρῆμα
ποῦ δὲ μᾶς εὐεργέτης τὸ ἰδικό του γράμμα
τὸ νὰ τὸ μάθη ὦλιψα στέλνει το ἐν τῷ ἅμα,
ἐπει ἐγὼ τοῦ μήνυσα καὶ παρακάλεσά τον
γιὰ νὰ τὸ στείλῃ τὸ λοιπὸν ἐγὼ δεήθηκά τον³.*

Ἰάκωβος Τριβώλης. — Ὁ ἐκ Κερκύρας στιχουργὸς Ἰάκωβος Τριβώλης ἐγκαινιάζει ἄλλο εἶδος διασκευῆς. Δὲν μιμεῖται ἢ δὲν μεταπλάσσει παλαιότερον ποιητικὸν ἔργον, ἀλλὰ χρησιμοποιεῖ πεζὸν ἔργον ἐκ τῆς ξένης φιλολογίας διὰ νὰ συνθέσῃ ἰδικὸν του ποίημα, μεταλλάσσων πρόσωπα, τόπον καὶ ἐπεισόδια. Ὁ Ἰάκωβος Τριβώλης ἀνήκειν εἰς εὐγενῆ τῆς Κερκύρας οἰκογένειαν, ἔλκουσαν τὴν καταγωγὴν ἐκ Σπάρτης⁴ καὶ ἤκμασε κατὰ τὸ πρῶτον ἡμισυ τοῦ 16ου αἰῶνος⁵. Εἶναι αὐτὸς ἐκεῖνος, τὸν ὅποιον ὁ Νικόλ. Σοφριανὸς ὠνόμασεν «ἐλαρωτάτον καὶ χαριέστατον ποιητὴν⁶» καὶ ὁ ὅποιος μετὰ τῶν ἄλλων λογίων τῶν ἀναφερομέ-

1.—Ἴδε τόμον Δ' σελ. 102—103.

2.—E. Legrand εἰς α', 1, II pp. 286-289.

3.—Ὁ Legrand ὡς ἀνωτέρω ἐκφράζει τὴν γνώμην, ὅτι πιθανῶς ποιητῆς τοῦ ἔργου αὐτοῦ νὰ εἶναι ὁ Μαρκ. Δεφαράνας. Ὁ Σ. Δ. Παπαδημητρίου εἰς «Ἀφήγησις Παράξενος» τοῦ Σαχλήκη κτλ. ἀντικρούει τὴν γνώμην ταύτην. Τοῦτον ἀκολουθεῖ καὶ ὁ Κρουμπάχερ εἰς α', Γ' σελ. 75 σημ. Β2.

4.—Περὶ τῆς οἰκογενείας Τριβώλη ἴδε Σπ. Δάμπρου εἰς δ'. Δ' σελ. 316—325.

5.—Κ. Σάθας α' σελ. 138—139.—E. Legrand δ' 1, No 3 σελ. 9—10.
Κ. Κρουμπάχερ α' Γ'. σελ. 118—119.—Σπ. Δάμπρος ὡς ἀνωτέρω.

6.—Ἴδε τόμον Δ' σελ. 191—192.

